

Illa dold skattehöjning i äreräddande syfte

Dagens Nyheter den 1 mars 2017

Resolutionsreserven syftar specifikt till att hantera kostnaderna för en eventuellt kommande bankkras. Detta hindrar dock inte Andersson, Bolund och Andersson att motivera avgiftshöjningen med att bankerna gör storvinster och "både kan och bör bidra mer till det gemensamma".

Förslaget kan därför beskrivas som en illa dold skattehöjning. Finansministern kryddade också anrättningen med en nypa populism när hon hävdade att den höjda avgiften inte kommer att påverka bankernas kunder. Hur hon nu kan veta det. Faktum är att det finns gott om kunder som "sitter fast" hos sin bank och därmed inte är överdrivet priskänsliga. Oavsett vad finansministerns förespeglar kommer en del av avgiftshöjningen att vältras över på bankernas kunder. Risken för detta framgår om inte annat i den promemoria från Finansdepartementet som nu går ut på remiss.

Det är typiskt att de tre politikerna inleder sin artikel med att bankernas vinster uppgår till 80 miljarder kronor. Även om detta förstås är mycket pengar i kronor räknat, så hör det till saken att banker binder upp mycket kapital. Svenska Bankföreningen har visat att svenska banker om något har haft lägre avkastning på eget kapital än andra storföretag. Frågan är varför regeringen trots det outtröttligt försöker hitta nya sätt att öka skatteuttaget från finanssektorn.

Det är vidare ingen liten höjningen som regeringen föreslår: 3 ytterligare miljarder 2018 och 6 ytterligare miljarder 2019, att jämföra med det senaste årets avgifter på 3,4 miljarder. Det är anmärkningsvärt att regeringen inte alls motiverar så stora avgiftshöjningar i termer av ökade risker för en finansiell kris. Istället handlar regeringens motiv alltså om att bankerna gör höga vinster och därför bör betala mer skatt. Sådana argument strider tydligt mot intentionen med resolutionsreserven.

Av samma skäl måste man fråga sig varför framtida avgifter föreslås tas ut kontinuerligt oavsett resolutionsreservens storlek. Enligt EU:s krishanteringsdirektiv ska avgiften tas ut till dess reserven motsvarar 3 procent av garanterade insättningar för att sedan växlas till en riskbaserad avgift. Nu ska istället den svenska resolutionsreserven byggas upp högre än vad andra EU-länder kräver av sina banker – helt oberoende av risknivån i det svenska banksystemet. Behöver vi verkligen ytterligare buffertar när kapitalkraven på svenska banker redan är bland de högsta i Europa?

Tyvärr är det inte en vidare stolt tradition som regeringen här faller tillbaka på. Riksrevisionen har tidigare påpekat att den föregående stabilitetsfonden brast i ändamålsenlighet eftersom fondens storlek inte kopplades till risker i banksystemet. Riksrevisionen har också kritiserat att stabilitetsfonden på oklara grunder användes för att teckna aktier i Nordeas nyemission 2009.

Slutligen är det talande att Finansdepartementets promemoria om avgiftshöjningen inte innehåller ett endaste ord om förslagets konsekvenser för de offentliga finanserna. Med tanke på regeringens beskrivna retorik får man förmoda att höjningen görs för att finansiera valfläsk i kommande budgetar. Avgifterna till resolutionsfonden räknas nämligen med då det finansiella sparandet stäms av mot

överskottsmålet. Det innebär att regeringen skapar sig ett utrymme att finansiera utgifter som inte har någonting med den finansiella sektorn att göra.

Sveriges banksystem har visat sig vara robust och internationellt konkurrenskraftigt. Detta borde regeringen ta vara på och sikta in sig på åtgärder som ökar konkurrensen och sätter press på priserna. Att istället rafsas ihop ett förslag på dolda skattehöjningar ger ett mindre ansvarsfullt intryck.

Henrik Jordahl